

Sygn. akt III KZ 8/17

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **Z. S.**

ukaranego z art. 97 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 28 lutego 2017 r.,

zażalenia ukaranego

na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu

Apelacyjnego w (...) z dnia 9 stycznia 2017 r.,

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 9 stycznia 2017 r. Zastępca Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w (...) na podstawie art. 120 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. i art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.p.w. odmówił przyjęcia własnoręcznie sporządzonego przez Z. S. wniosku o wznowienie postępowania sądowego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w L. z dnia 11 sierpnia 2016 r., sygn. akt V Ka (...), utrzymującym w mocy wyrok Sądu Rejonowego w L. z dnia 5 maja 2016 r., sygn. akt III W (...). U podstaw tego zarządzenia legło stwierdzenie, że ukarany nie usunął braku formalnego wniosku, poprzez jego sporządzenie i podpisanie przez obrońcę lub pełnomocnika z wyboru, do czego został wezwany w dniu 19 grudnia 2016 r., po utrzymaniu w mocy przez

Sąd Apelacyjny w (...), postanowieniem z dnia 14 grudnia 2016 r., zarządzenia o odmowie wyznaczenia obrońcy z urzędu.

W zażaleniu na to zarządzenie Z. S. podniósł, że obrońca nie jest mu „do niczego potrzebny”, gdyż sam jest zdolny do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania. Takie żądanie stanowi ograniczenie wyrażonego w art. 45 Konstytucji RP jego prawa do rozpatrzenia sprawy przez właściwy sąd. Ponadto, jeżeli obrońca jest niezbędny sądowi do rozpoznania wniosku o wznowienie, to on nie sprzeciwia się wyznaczeniu takiego obrońcy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest bezzasadne.

Podstawą zaskarżonego zarządzenia jest ustalenie, że wniosek o wznowienie postępowania sporządzony osobiście przez wnioskodawcę nie spełnia warunku formalnego określonego w art. 545 § 2 k.p.k., to jest wymagania, aby sporządzony został i podpisany przez obrońcę lub pełnomocnika. Skarżący tego ustalenia nie podważa. Twierdzi natomiast, że sam potrafi taki wniosek sporządzić, toteż obrońca nie jest mu do tego potrzebny.

Nie kwestionując, że skazany ma w tym zakresie niezbędne umiejętności wskazać jednak trzeba, że ustawa (art. 545 § 2 k.p.k.) powinnośc sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania przez obrońcę albo pełnomocnika nakłada na każdego (niezależnie od posiadanej wiedzy fachowej, czy umiejętności) oprócz prokuratora. Podkreślić przy tym należy, że zarówno w orzecznictwie, jak również w piśmiennictwie obowiązek wynikający z art. 545 § 2 k.p.k. określany jest powszechnie jako przymus adwokacko – radcowski. Również interpretacja użytego w tym przepisie słowa „powinien” jest jednolita – uznaje się je za równoznaczne z bezwzględną koniecznością realizacji nakazu zawartego w omawianym przepisie (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 września 2012 r., III KZ 67/12; z dnia 18 września 2013 r., V KZ 61/13). *Ratio* tego obowiązku łączy się z dążeniem do zapewnienia stronom fachowej pomocy prawnej przy sporządzaniu tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia. W piśmiennictwie trafnie ponadto wskazuje się, że przymus adwokacko – radcowski nie stanowi niedopuszczalnej ingerencji w gwarancję wynikającą z konstytucyjnego i konwencyjnego wymiaru prawa do obrony (zob. B. Nita – Światłowska, Przymus adwokacko – radcowski przy

wnoszeniu środków zaskarżenia w postępowaniu karnym (cz. 1), Palestra 1-2/2017). Stąd nie można podzielić zarzutu skarżącego o naruszeniu jego - wynikającego z art. 45 ust . 1 Konstytucji RP – prawa do rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy sąd.

W zaistniałej sytuacji procesowej jedynym sposobem skutecznego podważenia zaskarżonego zarządzenia byłoby wykazanie, że zgodnie z wymogami prawa procesowego wniosek o wznowienie postępowania został sporządzony przez obrońcę lub pełnomocnika. Skoro wnioskodawca tego nie uczynił, brak jest podstaw do zakwestionowania tego zarządzenia.

Kierując się powyższym Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie